

Ontspoord

Eline Verdegem

Voor Thomas

Proloog

Zaterdag 07 juli

‘Je kunt gaan,’ zegt Gary terwijl hij Jonas’ spullen overhandigt. ‘Je hebt behoorlijk wat indruk gemaakt met je goede gedrag’.

Jonas knikt en geeft zijn begeleider een hand. ‘Hopelijk tot nooit meer,’ grijnst hij.

‘Ik hoop het ook,’ antwoordt Gary met een scheve lach. ‘Het ga je goed’.

Jonas glimlacht als hij zijn spullen bijeenpakt en zijn kamer uitloopt. Als een vorst loopt hij de gang door. De donkere en grauwe gang staat scherp in contrast met zijn humeur. Wanneer hij buiten zijn vrijheid tegemoet loopt, wordt hij door de zon verblind. Hij houdt zijn hand als een scherm boven zijn ogen. Zijn ouders wachten hem aan de auto al op.

Door de autoruit staart hij naar buiten. Allerlei zonnekloppers vullen de straat. Ze gaan als een waas aan hem voorbij. Welke dag is het vandaag? 6 juli? Nee, 7 juli. Het is al zomervakantie. Wat is de tijd toch gevlogen, denkt Jonas. Gisteren was het één jaar geleden dat... Hij zucht. Nog elke dag denkt hij aan haar. Ze rijden een AD Delhaize voorbij, waardoor er een glimlach om zijn lippen krult. Enkele mooie herinneringen komen bovendien.

Pap parkeert de auto en neemt Jonas’ bagage uit de koffer. ‘Ga jij maar alvast naar binnen, je wordt verwacht,’ zegt pap terwijl hij geheimzinnig glimlacht. Jonas’ hart springt op. Zou ze? Hij spurt het flatgebouw in en rent de trappen op door twee, drie treden tegelijk te nemen. De voordeur staat open. Hij stormt de woonkamer in.

‘Verrassing!’ roepen Simon en zijn klein zusje Lydia in koor. Hoewel Jonas een beetje ontgoocheld is, is hij toch heel blij om hen weer te zien.

‘Jullie hier?’ vraagt hij verbaasd. Simon omhelst hem en klopt vriendschappelijk op de rug.

‘Hoe gaat het met je, maat?’

Jonas’ mond verstrakt even. ‘Au, niet te hard. Mijn ribben doen nog pijn.’ Pijnlijk maakt Jonas zich los en tast hij over zijn ribbenkast. Verontschuldigd glimlacht hij naar zijn beste vriend. Simons gezicht staat echter bezorgd.

‘Hoe gaat het met je?’ herhaalt Simon voorzichtig zijn vraag, al kan hij niet verbergen dat zijn ogen naar Jonas’ blauwe wang afdwalen.

‘Goed, natuurlijk! Ik ben vrij!’ probeert Jonas zich te herpakken. Pas nu beseft hij dat hij weer kan gaan en staan waar hij wil.

‘Geweldig, niet? Het eerste wat ik deed, was mijn zusje van school ophalen. Ik heb haar naar het strand meegenomen. De hele dag heb ik in de zon liggen bakken terwijl Lydia zandtaartjes maakte.’

‘Ik dacht dat je niet van zonnen hield?’ merkt Jonas met fronsende wenkbrauwen op.

‘Nee, maar na acht maanden daar te zitten was ik echt een spook. Jij kunt trouwens ook wel een gezonder kleurtje gebruiken.’

‘Ik weet het, ik weet het.’

‘Jonas,’ mompelt Lydia terwijl ze aan Jonas’ mouw trekt. Jonas kijkt naar beneden en pakt haar op. Lydia slaat meteen haar mollige armpjes rond Jonas’ nek en geeft hem een kus op zijn wang.

‘En hoe gaat het met Lydie?’ vraagt Jonas.

‘Ik heet Lydia!’

‘Ik noem je liever Lydie. Mag ik dat? Omdat ik het ben?’

Het kleine meisje denkt even na met haar rechterwijsvingertje in haar mond. ‘Oké dan,’ geeft ze toe.

‘Hoe is het nu met je?’

‘Goed.’

Jonas drukt een kusje op haar voorhoofd en zet haar weer neer.

‘Ik heb je echt gemist, hoor,’ richt Jonas zich weer tot Simon. ‘Die twee laatste maanden waren echt de hel.’

Simon lacht niet. ‘Was het dan zo erg?’

Zwijgend stroopt Jonas zijn mouwen op, waardoor zijn bont en blauwe geslagen armen ontbloot worden. ‘En de rest van mijn lichaam ziet er ook zo uit,’ mompelt Jonas. Simons gezicht staat vol afgrijzen. Met afschuw bekijkt Simon de blauwe plekken beter. ‘De lafaards. Als je alleen bent, durven ze wel.’

‘Ja, met jou in de buurt durfden ze niet veel doen. Maar ja, Svens vrienden staan nu niet echt bekend voor hun dapperheid. En ik kreeg ook geen nieuwe kamergenoot.’

‘Nee...’

Zuchtend doet Jonas zijn mouwen weer naar beneden. ‘Ik denk dat ik dat nog het ergste vond. Ik miste onze gesprekken.’

Simon glimlacht gevleid. ‘Ach, je hebt het overleefd.’

Het valt even stil. Aarzelend kijkt Simon Jonas aan. ‘Kun je al wat beter slapen?’

Jonas grimast. ‘Wat denk je zelf?’

Voordat er meer gezegd kan worden, komen ook mam en pap binnen. ‘Ha, zijn onze beste vrienden weer herenigd?’ vraagt mam. Jonas grijnst krampachtig. Pap dropt Jonas’ spullen op de tafel. ‘Omdat je eindelijk vrij bent, gaan we vanavond uit eten.’

‘Oh, cool. Waar?’

‘De Moustache, dat restaurant in de buurt van de dijk.’

‘Ah, daar.’ Jonas kijkt even radeloos rond. Ondanks zijn zopas herwonnen vrijheid, voelt hij zich een beetje verloren. Hij bijt op zijn lip, een tic die hij al jaren heeft en die meestal opduikt als hij zich niet op zijn gemak voelt.

‘Wil je even alleen zijn met Simon?’ vraagt mam bezorgd. Jonas krabt in zijn haar terwijl hij knikt.

‘We kunnen anders naar het strand gaan. Even uitwaaien?’ Hij kijkt Simon aan. Die haalt zijn schouders op. ‘Mij best.’

‘Oh! Mag ik mee?’ vraagt Lydia enthousiast.

‘Natuurlijk.’ Jonas neemt haar hand vast. ‘Om hoe laat zijn jullie terug? We hebben om half zeven gereserveerd,’ zegt mam nog snel.

‘Dan zijn we wel terug,’ belooft Jonas.

De buitenlucht doet goed. Jonas voelt zich weer heropleven. Hij heeft de kust net zo erg als haar gemist. ‘Dat ik dit ooit allemaal wilde opgeven,’ mompelt hij, verbaasd over zijn eigen domheid. In zijn stem is spijt duidelijk hoorbaar. Jamies gezicht komt op zijn netvlies tevoorschijn. Wat mist hij haar.

Ze wandelen de dijk af en slenteren zwijgend over het strand, waar het heel druk is. Het mooie weer heeft honderden zonnekloppers naar het strand gelokt. Simon en Jonas geven Lydia elk een hand om haar niet kwijt te raken. Bij een hutje waar blauwe, groene, rode en gele vissen en in krullerige letters “De Groot” staan geschilderd, houdt Jonas halt.

‘Hier heb ik haar voor het eerst ontmoet,’ vertelt hij.

Simon knikt.

‘Misschien zie ik haar nooit meer terug,’ zucht Jonas.

‘Wie ziet Jonas niet meer terug?’ vraagt Lydia nieuwsgierig.

‘Jonas’ vriendin,’ antwoordt Simon. Lydia kijkt verbaasd naar haar grote broer.

‘Ik ben toch Jonas’ vriendin? Wij zouden toch trouwen?’

Simon schiet in de lach. ‘Nee, gekkerd. Jij bent veel te jong voor Jonas.’ Hij drukt Lydia tegen zich aan.

‘Ik wil met Jonas trouwen,’ zeurt ze.

‘Maar jij hebt toch een kameraadje? Bart, niet?’

‘Maar Bart...’ Lydia wil nog iets zeggen, maar ze weet niet hoe ze haar zin moet afmaken, dus ploft ze maar in het zand neer. Jonas glimlacht. Hij gaat naast haar zitten en slaat zijn arm rond Lydia’s schouders. Met haar hoofdje leunt ze tegen zijn schouder. Simon gaat ook zitten.

‘Het is hier gezellig,’ mompelt hij terwijl hij om zich heen kijkt. Jonas knikt. ‘Ik zat hier soms met Jamie. Het was zo’n geweldige tijd.’

‘Een te korte tijd, zeker.’

‘Dat ook.’

Het blijft even stil. Lydia prutst aan Jonas’ mouw. Tot zijn verbazing voelt hij een traan over zijn wang rollen. ‘Ik heb niet eens afscheid kunnen nemen.’

1.

Twee jaar eerder

Wenduine, vrijdag 17 september, 17.20u

Jonas leunt tegen de muur. Losjes in zijn hand houdt hij een bierflesje vast. Met nietsziende ogen staart hij naar voorbijgaande mensen. Hoewel het nog maar september is, heeft hij het al koud. Grijs wolken en een ijzige wind maken de dag kil en grijs. Met zijn andere hand prutst Jonas aan een puistje op zijn kin. Hij zucht verveeld. Op Sven kan je toch nooit rekenen, sakkert hij. Hij kijkt op zijn horloge. 17.24u. 24 minuten te laat. Jonas neemt nog een slok van zijn flesje.

Een jongeman van begin de twintig slentert op zijn dooie gemak naar Jonas toe. Hij heeft een blonde kuif, grijze ogen, grove gelaatstrekken en is stevig gebouwd. Op zijn kin en wangen zijn ruwe baardstoppels te zien, en aan zijn neus is duidelijk te zien dat hij al eens gebroken is geweest. Jonas maakt zich los van de muur.

‘Ha, ben je er eindelijk?’

Sven lacht niet. ‘Problemen met mijn meisje. Altijd hetzelfde. Ik moet stoppen met wat ik doe.’ Hij steekt een sigaret op. ‘Ze zeurt teveel. Ik heb haar gedumpt.’

‘Meen je dat nu?’

‘Het kan me niets schelen. Haar ouders mochten me toch niet. Dat ze maar aanpapt met één van haar “bravere” vriendjes.’ Hij blaast de geïnhaleerde rook de lucht in. ‘Mijn auto staat om de hoek geparkeerd. Wil je zien wat ik bij heb?’ Jonas haalt zijn schouders op en volgt Sven.

In de kofferbak liggen vijf autoradio’s en enkele gsm’s.

‘Ik heb nog twee iPods bij,’ meldt Jonas. Hij haalt ze uit zijn jaszak en legt ze bij de rest. Sven knikt goedkeurend.

‘Wanneer komt Mark?’

Jonas kijkt op zijn horloge. ‘Nu, ongeveer.’

Op dat moment stapt een jonge kerel uit een rode VW Golf. Hij loopt nonchalant op het tweetal af. ‘Hallo,’ groet hij kort. ‘Wat hebben jullie deze week voor mij?’

Sven wijst met een hoofdknik naar de kofferbak. Marks ogen glijden over de waar.

‘Dat ziet er niet slecht uit. Die autoradio’s zijn we in een mum van tijd kwijt. De rest ook, trouwens. Ik neem alles.’ Hij spiedt de lege straat rond. ‘Ik leg het nu even in mijn kofferbak.’

‘Eerst betalen,’ snauwt Sven wantrouwig. Mark schiet in de lach.

‘Sven! Vertrouw je me nu nog steeds niet?’

‘Nee.’

Marks lach smelt weg.

‘Goed dan.’

Gekrenkt in zijn eer duwt hij een pak geld in Svens handen. Die telt het geld meteen na.

‘Daar komen we wel enkele dagen mee toe,’ grijnst hij terwijl hij Jonas zijn deel geeft. Jonas trapt zijn leeg bierflesje in de goot.

‘Je drinkt te veel,’ merkt Sven op.

‘En jij rookt te veel!’ vecht Jonas terug.

‘Daar kan ik je geen ongelijk in geven,’ grapt Sven. Om Jonas te pesten, blaast hij de rook in Jonas’ gezicht.

‘Zak,’ mompelt Jonas.

Wanneer Mark klaar is met overladen, stapt hij in de auto en rijdt zonder gedag te zeggen weg.

‘Ik denk dat je hem pissig hebt gemaakt,’ concludeert Jonas.

‘Nou en? Ik mag hem niet. De enige reden dat ik nog zaken met hem doe, is dat hij goed betaalt.’

Sven slaat nijdig zijn kofferbak dicht.

‘Ik ga naar huis. Mijn ballen vriezen er bijna af.’ Hij opent zijn deur. ‘Moet ik je naar huis brengen?’

‘Hoeft niet. Ik woon twee straten verderop.’

‘Goed dan. Ik pik je vanavond rond elf uur op. Dezelfde plek, zoals gewoonlijk.’

‘Oké.’

Sven stapt in en rijdt weg. Jonas slentert verder. Hij kijkt al uit naar vanavond. Na een hele dag suffen op school wil hij wel een verzetje. Eerst spijbelde hij veel, maar eind vorig schooljaar heeft hij het met de politie aan de stok gekregen. Voorlopig houdt hij zich wel koest.

‘Hey Godfather!’ hoort hij plots. Hij draait zich om. Een jongen van Jamaicaanse afkomst rijdt naar hem toe. Het is Casper, een klasgenoot van hem, en zijn enige vriend op school. Casper is oké. Hij is de enige die niet bang is van Jonas. Jonas mag hem wel. Onlangs heeft hij Casper verteld waar hij zich buiten school zoal mee bezig houdt. Sindsdien noemt Casper hem voor de grap “Godfather”, naar de grootste maffiabaas die door de Amerikaanse schrijver Mario Puzo in leven geroepen werd en vervolgens door de regisseur Francis Ford Coppola ook een plek in de filmgeschiedenis veroverde. Zelf wil Casper zich niet in Jonas’ zaakjes mengen, maar hij veroordeelt zijn vriend niet.

‘Waar ga je naartoe?’ vraagt Casper.

‘Naar huis, tiens.’

‘Wacht, ik ga mee.’ Casper springt van zijn fiets. ‘Ik heb jullie bezig gezien.’

‘En?’

‘Niks.’ Casper loopt zwijgend verder. Jonas ziet dat hij op één of andere manier geschokt is.

‘Kom, Casper. Doe niet zo flauw. Ik heb het je toch verteld?’

‘Ik weet het, maar...’

‘Je dacht dat ik het niet meende?’

‘Jullie zagen er echt crimineel uit. En dan was er die gast die die waren versleepte... Gestolen waar, zeker?’

Jonas knikt.

‘Ik dacht het al.’ Casper zucht. ‘Waarom doe je dat, eigenlijk?’

Jonas’ mond verstrakt.

‘Dat doet er niet toe. Ik ben wie ik ben. Ik heb niet anders geweten.’

‘Ach, zolang je maar niet in onze winkel steelt, zwijg ik als het graf.’

Jonas glimlacht. Caspers ouders baten een elektronicazaak uit. Jonas heeft het Sven ten strengste verboden om daar ooit een voet binnen te zetten.

‘Relax toch. Ik ga je vriendinnetje echt niet lastigvallen,’ was Svens snibbige reactie geweest.

‘Ga je vanavond mee?’ stelt Jonas voor. ‘Naar de discotheek. Eens flink uit de bol gaan. Het zou fijn zijn als je eens meegaat.’

Casper fronst zijn voorhoofd. ‘Mag dat wel van die...’

‘Sven.’

‘Ja, die.’

‘Waarom niet?’

‘Ik weet het niet. Hij lijkt jouw baas te zijn.’

‘Ik heb geen baas. Sven is mijn vriend,’ reageert Jonas scherp.

‘Echt?’

‘Natuurlijk!’

Het blijft even stil.

‘Ga je nu mee of niet?’ dringt Jonas aan. Casper trekt een spijtig gezicht.

‘Ik kan vanavond niet. Ik moet werken.’

Jonas spuwt in de riool. ‘Jammer. En morgen?’

‘Ga je dan ook?’

‘Het is weekend voor iets, Cas.’

Casper glimlacht flauw.

‘Morgenavond is het concert van de harmonie van mijn broer. Hij speelt saxofoon.’

‘Wat ben jij een heilig boontje, zeg,’ spot Jonas. Casper lacht niet.

‘Als mijn ouders wisten waar jij je mee bezig houdt, zou ik niet eens met je mogen praten.’

‘Zorg dan dat ze het niet te weten komen.’

Ze lopen het flatgebouw binnen en lopen de trappen op. Het appartement is verlaten als ze binnenkomen.

‘Wanneer komen je ouders thuis?’ vraagt Casper.

‘Weet ik veel? Altijd heel laat. Soms zie ik ze drie dagen achter elkaar niet.’ Jonas antwoordt zo luchtig dat Casper schrikt van zoveel onverschilligheid.

‘Is dat altijd al zo geweest?’

Jonas haalt zijn schouders op. ‘Voor zover ik me herinner. Ik had een babysit. *Ze woonde* al bijna hier.’

‘Hoe was ze?’

‘Ze was een kreng.’

Ze ploffen in een zetel neer. ‘Wil je iets drinken?’ stelt Jonas voor.

‘Wat heb je zoal?’

‘Bier, cola, ice tea, fruitsap, whisky, jenever...’

‘Cola is goed.’

Casper ontdekt weer een spotlachje om Jonas’ lippen, maar Jonas zegt niets. Wat later komt hij terug met een glas cola en een bierflesje voor zichzelf. Het vijfde flesje deze dag, denkt Casper wrang. ‘Weten je ouders dat je zoveel drinkt?’ flapt hij eruit.

‘Kom, kom, Casper. Je lijkt mijn moeder wel.’

‘Durf je het niet te zeggen?’

‘Wat?’ Er klinkt dreiging in Jonas’ stem.

‘Dat je misschien een probleem hebt?’ probeert Casper voorzichtig.

‘Ik heb geen probleem!’ sist Jonas.

‘Sorry hoor.’

Jonas reageert niet. Hij neemt een flinke teug van zijn biertje.

‘Trouwens, ook al zou ik een probleem hebben, zouden mijn ouders daar toch nooit achter komen. Ik ben hier degene die altijd de boodschappen doet. Daarna gooi ik de rekening weg. Wat ik voor mezelf koop, verstop ik in mijn kamer. Het interesseert hen geen reet waar de rest van hun geld naartoe is.’ Jonas grijnst plots. ‘Ik hou van dit leven.’

Casper kijkt Jonas ongelovig aan. Hij kan de leugen zo van Jonas’ gezicht scheppen. In één teug is Caspers glas leeg. Hij werpt een blik op zijn horloge.

‘Ik moet eens door. Ik moet nog eten en ik wil niet te laat op mijn werk komen.’

‘Mij best. Tot maandag!’

‘Tot maandag.’ Casper laat zichzelf uit. Terwijl hij Jonas’ thuis verlaat, staat Jonas op en loopt hij naar zijn kamer. Daar staart hij naar een foto op zijn nachtkastje. Hij neemt nog een slok. Tranen springen in zijn ogen. Hij doet geen moeite om ze weg te vegen. Gulzig drinkt hij zijn flesje leeg en gooit hij het tegen de grond. Het flesje rolt weg, waardoor het enkele druppeltjes bier op het tapijt achterlaat. Teder met zijn vinger raakt Jonas de foto aan. Daarna stormt hij de kamer uit.

23.03u

De muziek knalt zo hard door de boxen dat Jonas zijn hart voelt meebonzen.

‘Cool he!’ schreeuwt Sven, die achter het stuur zit, boven het lawaai uit.

‘Zalig nummer!’ beaamt Jonas.

Sven racet door de straten. Op de achterbank zitten Gert en Ritchie, twee vrienden van Sven. Beiden roken joints. Jonas ziet die twee alleen als ze uitgaan in het weekend. Dat vindt hij niet zo erg, want hij mag ze niet meer echt. Dat heeft deels te maken met het feit dat hij weet wat die twee allemaal op hun kerfstok hebben.

Sven laveert de parking op en zet zijn auto op de onopvallendste plaats die er te vinden is. Hij stapt uit en opent zijn kofferbak. De rest voegt zich bij Sven. Hij geeft hun elk een pakketje.

‘Jij verkoopt vanavond dit, jij dat...’

Jonas steekt de pilletjes in zijn zak. Vanavond valt zijn taak mee.

‘Tot straks,’ mompelt hij. Hij slentert naar de discotheek. De portier kent hem. Die knikt hem vriendelijk toe en laat hem binnen. Binnen is het bloedheet. De dansvloer is een wervelende massa en felle lichten flitsen aan en uit. Terwijl Jonas zijn trui uitdoet, komt er een jongen naar hem toe.

‘Hallo,’ groet hij terwijl zijn ogen argwanend rondspieden. ‘Wat heb je?’

‘XTC.’

De jongen duwt een briefje in Jonas’ handen. Jonas haalt wat uit zijn zak en geeft het onopvallend aan de jongen.

‘Fijn om zaken met je te doen, Frank,’ zegt Jonas. Frank knikt. Een tel later is hij weer in de massa verdwenen.

Veel pilletjes lichter en veel euro’s rijker, staat Jonas aan de bar. Zijn elfde pintje van de dag staat voor zijn neus. Zijn ogen worden naar de dansvloer getrokken. Een meisje met kort pikzwart haar en felblauwe ogen trekt zijn aandacht. Ze draagt een leuk lila topje en een bordeaux rokje. Plots kruisen hun ogen elkaar. Het meisje glimlacht en kijkt weer weg. Jonas drinkt zijn glas in één keer leeg en raapt al zijn moed bij elkaar. Het meisje lijkt verrast als Jonas ineens voor haar neus staat.

‘Weet je dat je de mooiste bent die hier op de dansvloer staat?’ roept hij in haar oor, in een poging om de luide muziek te overstemmen. Ze grijnst.

‘Hoe heet je?’

‘Jonas.’

‘Ik ben Leila.’

Mooie meid, mooie naam, denkt Jonas opgetogen.

‘Ik heb je hier nog nooit gezien.’

Leila haalt verontschuldigend haar schouders op. ‘Ik logeer hier voor het weekend.’

Een tijdlang dansen ze zwijgend met elkaar, alsof het nooit anders geweest is.

Na een uurtje neemt Leila Jonas’ hand vast.

‘Ik heb dorst!’ vormen haar lippen. Ze trekt hem met zich mee. Aan de bar gaat ze op een krukje zitten. Jonas schuift er bij.

‘Wat wil je drinken?’ vraagt hij.

‘Bacardi Breezer. Orange.’

Hij glimlacht naar Leila. Verlegen lacht ze terug. Jonas betaalt en pakt de twee flesjes aan.

Leila neemt haar drankje. Jonas legt zijn hand rond haar middel.

‘Gaan we een eindje wandelen? Het is zo warm hier.’

Leila knikt. Op haar beurt legt ze haar arm om Jonas’ middel. Terwijl ze naar buiten stappen, steekt Jonas zijn hand op naar de portier. Het is fris op de parking.

‘Heb je het niet koud?’ vraagt Jonas bezorgd.

‘Nee, het gaat.’ Leila bedankt hem met een glimlach.

Ze slenteren over de parking, verlegen en genietend van hun drinken en elkaars gezelschap. Alleen het doffe bonken van de luide muziek en ronkende automotoren van vertrekkende feestgangers zijn te horen.

‘Kom je hier dikwijls?’ verbreekt Leila de stilte.

‘Elk weekend. Soms twee keer per weekend. Ik kom hier met vrienden.’

‘Ach zo. Ik ben hier ook met vrienden. Maar wij gaan niet zo veel uit.’ Ze zucht. ‘Hoe laat is het?’

‘Het is bijna half drie. Moet je al naar huis?’ vraagt Jonas teleurgesteld. Leila trekt een spijtig gezicht. Ze opent haar handtasje, neemt een pen en papier en krabbelt haar nummer neer.

‘Bel me,’ fluistert ze in Jonas’ oor. Ze drukt het papiertje in zijn hand. Jonas bedankt haar met een kus.

‘Ah, daar ben je!’ horen ze plots, waardoor ze verschrikt opkijken. Sven loopt hen tegemoet.

‘Ik ben je al een hele tijd aan het zoeken.’

Jonas grijnst. ‘Sorry... Leila, dit is Sven. Sven, Leila.’

Leila reageert niet. Ze kijkt Sven argwanend aan.

‘Ik ga eens door. Dag Jonas.’ Ze drukt nog snel een kus op zijn wang en maakt zich uit de voeten. Jonas staart haar na. Zijn ogen dwalen af naar haar achterste.

‘Ach, laat dat kippetje toch. Ze is veel te braaf voor jou,’ mompelt Sven.

Jonas aandacht verscherpt.

‘Wat bedoel je?’

Sven steekt een sigaret op. ‘Ik ken haar soort. Ze is net zo’n type als mijn ex. Dat zie je zo. Ze zeurt en zeurt en zeurt. Uiteindelijk beloof je haar van alles zodat ze haar kop houdt, maar dan wil ze steeds meer en meer. Misschien moet je zelfs met je vrienden breken. Die Leila deed het al bijna in haar broek toen ze mij zag.’

‘Je ziet er ook angstaanjagend uit.’

Sven grijnst. ‘Dat vat ik op als een compliment.’

Jonas lacht ook. Hij staart naar het papiertje.

‘Ach, je hebt gelijk.’ Hij frommelt het in elkaar en laat het op de grond vallen.

‘Vrijheid is blijheid,’ grapt Sven. ‘Kom, we gaan terug naar binnen.’

Maandag 08 november, 08.05u

‘Weer een zwaar weekend gehad?’ vraagt Casper grijnzend wanneer Jonas met een bleek gezicht en grote kringen onder zijn ogen hem tegemoet komt.

‘Zoiets.’

Casper schudt zijn hoofd. ‘Ongelooflijk.’

‘Heb je er soms iets tegen?’

‘Ik zeg toch niets?’

De twee lopen zwiingend het schoolplein op.

‘Je loopt er alleen een beetje prikkelbaar bij,’ merkt Casper op. Jonas geeuwt.

‘Stop eens met zagen. Ik heb dit weekend al iemand op mijn dak gekregen.’

Casper is één en al aandacht.

‘Wie?’

‘Ik heb je toch over Leila verteld?’

‘Ja, en je was zo stom om haar nummer weg te gooien.’

Jonas negeert het laatste.

‘Ik kwam ze zaterdag tegen.’

‘Ai ai.’

‘Inderdaad. Ze was kwaad. Ze vroeg me waarom ik niet had gebeld en of ik dan echt zo’n oppervlakkige zak was die elke week iemand anders versierde.’

‘Dat is toch waar?’

Jonas kijkt Casper even vuil aan.

‘Ik probeerde haar nog wijs te maken dat ik haar nummer verloren had. Dat verhaal wilde ze natuurlijk niet slikken.’

‘Staat er soms “dom” op haar voorhoofd?’

Jonas grijnst onwillekeurig met Caspers opmerking.

‘In elk geval, ze nam de benen toen Sven bij me kwam staan.’

‘Dat zou ik ook doen.’

‘Hou je kop toch eens! Met die achterlijke commentaar van je.’

Jonas port Casper. ‘En wanneer ga je nu eens met me mee? Je lijkt elk weekend wel een excuus te hebben.’

‘Deze week zal het lukken, beste Jonas,’ grapt Casper. ‘Mijn ouders zijn dit weekend niet thuis en mijn broer logeert bij een vriend. Ik heb dus vrij spel.’

‘Eindelijk!’

‘Maar even serieus...’ Casper kijkt ernstig. ‘Ik moet je toch niet helpen met die... euhm... jouw handeltjes, he?’

‘Ben je gek?’

Casper zucht opgelucht. ‘Dat is al wat ik wilde weten.’

Een meisje met vlasblond haar en een wipneus loopt hen voorbij.

‘Dag Casper, dag Jonas,’ groet ze glimlachend. Ze kijkt Jonas even aan voordat ze bij haar vriendinnen gaat staan.

‘Wat heeft Eva de laatste tijd toch?’ zucht Jonas. ‘Eerst lijkt iedereen bang van me te zijn en nu is zij er en zegt ze me elke keer gedag.’

Casper zucht.

‘Dat is overduidelijk een teken dat ze het voor je heeft... Ze is verliefd op je.’

‘Meen je dat? Verdomme!’

‘Wat nu “verdomme”? Eva is super!’

‘Ze is niks voor mij.’

‘Ah, ik snap het. Ze is niet crimineel genoeg.’

Beiden lachen. Het belt.

‘Ik kan deze middag niet met je eten,’ zegt Casper terwijl ze naar het schoolgebouw lopen. ‘Ik heb een vergadering van de leerlingenraad.’

Jonas snuift afkeurend.

‘Zit je nog altijd in dat suffe groepje?’

Casper lacht niet.

‘Ik heb nog vrienden buiten jou, Jonas. Sorry als zij geen gestolen waar verkopen.’

Er blijft een ongemakkelijke stilte tussen hen in hangen. Zwijgend lopen ze de trap op en wandelen ze de gang door. In het lokaal gaat Casper naast Jonas zitten.

‘Sorry, Cas,’ mompelt Jonas met tegenzin. Hij bijt op zijn lip. Casper reageert niet. Humeurig pakt Jonas zijn materiaal. Zijn pennenzak komt met een nijldige klap op de bank terecht.

Casper zucht.

‘Voor de laatste keer vergeef ik het je.’

Hij grijnst. Jonas grijnst aarzelend terug.

18.00u

‘Kom je altijd zo laat thuis?’ vraagt mam wanneer Jonas binnenkomt. Jonas schrikt.

‘Ben je al thuis?’

Mam knikt tevreden.

‘Ik heb voor de komende weken minder werk te doen. Geweldig, niet?’

‘Natuurlijk,’ antwoordt Jonas niet-gemeend. Snel moffelt hij zijn leeg bierflesje in zijn rugzak weg.

‘Je ziet er moe uit,’ merkt mam op. Ze staat op uit de zetel en loopt naar de keuken. ‘Het eten is bijna klaar. Dek je ondertussen de tafel?’

‘Oké.’ Jonas pakt borden uit de kast. ‘Komt pap ook?’

‘Nee. Hij heeft minder geluk.’

Vanuit de keuken komt een heerlijke geur.

‘Waar bleef je nu zo lang?’ herhaalt mam haar vraag terwijl ze een dampende pot op tafel zet.

‘Ik was bij Sven. Ik zie hem meestal na school nog even,’ antwoordt Jonas.

Mams gezicht betreft. ‘Ik mag die knaap niet.’

Jonas gaat zitten. Hij weet goed genoeg waarom mam hem niet mag. Een onaangenaam gevoel bekruipt Jonas.

‘Die Sven deugt niet,’ pikt mam aan tafel de draad weer op. ‘Ik weet zeker dat hij allerlei zaakjes heeft die het daglicht niet kunnen verdragen. Dat jij er nog mee omgaat. Je weet toch wat er met...’ Haar adem stukt. Ze kan de naam niet over haar lippen krijgen. Met waterige ogen werpt ze een blik op het balkon. Jonas schept voor haar op.

‘Ik weet wat ik aan hem heb. Trouwens, Casper is mijn beste vriend.’

Mams gezicht klaart op.

‘Is dat die jongen die hier al geweest is?’ Jonas knikt.

‘Hij ziet er een fijne knaap uit,’ mompelt mam goedkeurend. Ze snijdt haar vlees en prikt een stukje op haar vork.

‘En? Wie kan er het beste koken? Jij of ik?’ grapt ze. Jonas glimlacht flauw.

‘Ik, natuurlijk.’

‘Dan kook *jij* morgen.’

‘Grappig, mam.’

Het is een tijdje stil. Het bestek tikt tegen de borden. Mam neemt een slokje van haar water.

‘Heb je veel huiswerk tegen morgen?’

‘Nee, alleen een taak van Frans.’

‘Ach, Frans...’ Mam kijkt dromerig voor zich uit. ‘Wat was het mooi in Frankrijk,’ mijmert ze.

‘Bespaar me je verhalen. Ik ken ze ondertussen al uit mijn hoofd.’

Mam heeft twee jaar in Frankrijk gewoond. Dat heeft Jonas geweten. Over alles wist mam wel iets te vertellen wat haar aan Frankrijk deed denken. Hij prikt in de aardappelen.

‘En hoe is het met Sanne?’ vraagt mam.

‘Wie?’

‘Sanne. Jouw vriendin?’

‘Ik heb helemaal geen vriendin!’

‘Maar je vertelde pap...’

Jonas schiet in de lach.

‘Ik weet het weer. Sanne is een nicht van Casper. Toen pap weer aan het zeuren was over mijn liefdesleven, verzon ik dat Sanne mijn vriendin is.’

Mam fronst haar voorhoofd.

‘Komaan! Ik ben zestien! Ik ben jong en ik profiteer van mijn jeugd! Als ik me nu al aan één meisje moet vastbinden...’ barst Jonas uit.

‘Maar je hebt er al gehad?’

‘Niet echt,’ Jonas prikt verlegen een aardappel op zijn vork. Hij wacht even met zijn antwoord.

‘Maar af en toe eens flirten kan geen kwaad.’

Mam schudt afkeurend haar hoofd.

‘Ach, je doet maar.’

Na het eten verdwijnt Jonas naar zijn kamer. Daar opent hij zijn kast. Het is niet zo veilig als mam de komende weken veel thuis is. Hij moet al zijn lege flesjes ongezien het huis uitsmokkelen. Hij krabt even in zijn haar wanneer hij het aantal ziet.

Vrijdag 12 november, 16.36u

Jonas en Casper lopen de school uit. Ze zijn opgelucht. Het is vrijdagavond en ze hebben net hun achtste lesuur achter de rug. Casper staart naar de grijze hemel.

‘Ik hoop dat het droog blijft.’

‘Waar jij je toch druk om maakt,’ lacht Jonas. ‘Ik maak me meer zorgen om mijn moeder. Sinds maandag probeert ze zo veel mogelijk met me te praten.’

‘Dat is toch goed? Ze wil bijpraten.’

‘Ik word er gek van.’

Casper kijkt Jonas niet-begrijpend aan.

‘Nee, echt,’ verdedigt Jonas zich. ‘Telkens maakt ze zulke missers, zoals dat geval met Sanne. Ze kent me gewoon niet.’

‘Maar jij laat het haar ook niet toe.’

Jonas kijkt Casper niet aan. Hij bijt op zijn lip, opent zijn mond en sluit hem weer. Nu weet je niets te zeggen hé, denkt Casper triomfantelijk.

Ze passeren in stilte een groepje klasgenoten dat voor het jeugdhuis staat. Eva maakt zich los uit het groepje en loopt naar de twee jongens toe.

‘Hallo,’ groet ze.

‘Ha, Eva,’ antwoordt Casper vriendelijk. Jonas knikt enkel.

‘Zou ik even met je mogen praten?’ vraagt Eva terwijl ze Jonas indringend aankijkt.

‘Ik?’

‘Kijk ik scheel of zo?’

‘Ik... Ja, waarom niet.’

Als Casper Jonas een stomp geeft, wandelt hij met Eva een eindje mee. Op de hoek van de straat blijven ze staan. ‘Zie je, Jonas, het kost me heel veel moeite om dit aan jou te vertellen, maar...’

Shit, denkt Jonas paniekerig. Ze gaat me haar liefde verklaren! Hij legt zijn hand op haar schouder.

‘Ik wil je niet onnodig kwetsen. Zeg alsjeblieft niet wat je wilt zeggen.’

Eva trekt grote ogen. ‘Kwetsen?’

‘Sorry, Eva. Ik ben niet verliefd op jou.’

Plots schiet Eva in de lach.

‘Waarom denk je dat ik op jou verliefd ben? Je zit sinds september bij ons in de klas, maar we weten amper iets van je af!’

Nu is het Jonas’ beurt om verbaasd te zijn.

‘Ik wil al heel lang met jou over Casper praten,’ maakt Eva hem duidelijk.

‘Ca... Casper.’

‘Natuurlijk. Dacht je nu echt dat ik op jou viel?’

‘Ik weet het niet.’

‘Heb je iets verkeerd gegeten?’ grinnikt Eva. Jonas lacht ook, zo opgelucht is hij.

‘Casper vindt je te gek. Hij was al jaloers op me omdat we dachten dat je op mij viel.’

‘Maar hoe...’

‘Eva, wees eens redelijk. Je staart altijd naar mij! Wat zou jij dan denken?’

Eva glimlacht. ‘Oké, ik snap het.’

‘Vraag hem eens mee uit, meid. Maar niet vanavond, hij heeft nu eens tijd voor mij.’

‘Goed dan.’

‘Is dit dan afgehandeld?’

‘Ik denk het wel.’

Eva lijkt plots te stralen. ‘Eigenlijk ben je best wel oké, Jonas.’

Jonas kijkt verbaasd. Dan glimlacht hij en draait hij zich om.

‘Je houdt me voor de gek,’ mompelt Casper ongelovig. Jonas schudt zijn hoofd.

‘Ik zweer het. Eva is verliefd op je.’

‘Yes!’ Casper steekt triomfantelijk zijn vuist in de lucht.

‘Ik zou haar niet te lang laten wachten, als ik jou was,’ raadt Jonas aan.

‘Ben je gek?! Ik bel haar straks nog.’ Caspers ogen stralen.

‘Vergeet niet dat we straks nog weggaan,’ herinnert Jonas Casper aan hun afspraak. ‘Je kunt nu eens mee.’

‘Natuurlijk ga ik met je mee! Ken je me nu nog niet?’

Jonas grijnst. ‘Ik ken je goed. Begrijp me niet verkeerd.’ En je bent mijn eerste beste vriend, denkt hij wrang.

‘Ik heb honger. Gaan we samen iets eten?’ stelt Casper voor. Jonas schudt weer zijn hoofd.

‘Kom met mij mee. Mam kookt stoofvlees. Je kunt gerust bijschuiven.’

‘Oh, dat klinkt ook goed.’

Ze slenteren naar Jonas’ huis. Mam is al thuis wanneer ze het appartement binnenlopen.

‘Hallo!’ roept ze vanuit de keuken. Ze piept met haar hoofd vanachter de muur.

‘Oh, dag Casper. Ik wist niet dat jij ook kwam.’ Ze glimlacht hartelijk.

‘Is het goed dat Casper blijft eten?’ vraagt Jonas. ‘Zijn ouders zijn niet thuis.’

‘Natuurlijk.’ Haar hoofd verdwijnt weer achter de muur.

Tijdens het eten praat mam veel met Casper. Alle typische clichévragen komen aan bod: hoe is het met de ouders? En op school? En van dat ander gezeik. Jonas zucht verveeld, maar Casper lijkt het niet te storen. Enthousiast vertelt hij over de leerlingenraad.

‘Waarom zit jij niet in de leerlingenraad?’ vraagt mam aan Jonas. Hij haalt zijn schouders op.

‘Dat is op vrijwillige basis, mam. Je moet er niet per se in zitten.’

‘Maar het lijkt toch leuk als je Casper hoort?’

‘Het is oersaai.’

Opstandig drinkt Jonas zijn glas water in één teug leeg en zet het glas iets te hard weer op tafel neer. Mam zucht. Ze snijdt een stukje van haar vlees. Ze zwijgt. Haar gezicht daarentegen, spreekt boekdelen.

Na het eten staat Jonas op.

‘Mogen we naar mijn kamer?’ vraagt hij. Mam knikt kort.

‘Doe maar.’

In Jonas' kamer ploft Jonas zuchtend op bed neer.

'Sorry, hoor, maar mam is zo hypocriet. Als ze werk heeft, heeft ze totaal geen interesse in me. Nu ze tijd heeft, wil ze alles over me weten en me bemoederen. Ik kies zelf wat ik doe en niet doe!'

Casper leunt ongemakkelijk tegen Jonas' kleerkast. 'Ik vind haar anders wel aardig.'

'Je bent niet goed bij je hoofd.'

'Weet ze eigenlijk dat je zo laat uitgaat?'

Jonas knikt. Het blijft even stil in de kamer.

'Als je wilt, gaan we naar mijn thuis. We kunnen dan nog wat playstation spelen of zo. Het belangrijkste is dat er geen bemoeiallen rondlopen,' stelt Casper voor. Jonas grijnst.

'Geweldig idee. Je moet trouwens je liefje nog bellen.'

'Ik weet het.' Casper glimlacht.

2.

23.05u

‘Zo, jij bent dus Casper,’ zegt Sven als begroeting terwijl hij Casper aandachtig met zijn harde ogen in zich opneemt.

‘Ik ben Sven. En die twee debielen daar zijn Gert en Ritchie.’

‘Hallo,’ groet Casper, al lijkt hij niet erg op zijn gemak te zijn en kijkt hij het drietal argwanend aan.

‘Jonas heeft al zoveel over jou verteld dat we dachten dat je zijn liefje was,’ laat Sven er gemeen op volgen, waarop Gert en Ritchie honend lachen.

‘Grappig, Sven,’ snauwt Jonas. ‘Kom, we zijn weg.’

Hij stapt de auto in, waar hij op de achterbank gaat zitten. Casper neemt snel naast hem plaats. Jonas ziet aan zijn gezicht dat hij het niet leuk vindt als Gert naast hem komt zitten.

‘De rit duurt maar tien minuutjes,’ stelt Jonas Casper gerust.

‘Gelukkig,’ antwoordt Casper zo zacht dat alleen Jonas het kan horen. Die lacht. Gert rolt een joint.

‘Ook een trekje?’ vraagt hij terwijl hij de rokende joint onder Caspers neus duwt.

‘Nee, bedankt,’ antwoordt Casper snel. Gert fronst zijn voorhoofd.

‘Waarom niet?’

‘Waarom wel?’

‘Goed dan. Ritchie?’

‘Ik rol er zelf wel één.’

Casper richt zich tot Jonas.

‘Moet jij geen hebben?’

Het komt er half als een verwijt uit.

‘Die heeft al genoeg last met zijn drankverslaving,’ grapt Sven, die de auto start.

‘Jij moet iets aan je humor doen,’ bitst Jonas. Hij lacht niet.

Na een rit die veel te lang leek te duren voor Casper, is hij zo blij dat ze uit de auto zijn dat hij niet merkt dat Jonas afwerende gebaren naar Sven maakt.

‘Vanavond niet. Casper is er bij,’ fluistert hij. Hij trekt Casper met zich mee voordat Caspers blik op de kofferbak valt.

‘Dat moet je morgen dan inhalen!’ gromt Sven. Jonas knikt.

‘Oké, oké.’

Snel wendt hij zich tot Casper. ‘Kom, wij gaan alvast naar binnen,’ mompelt Jonas.

‘Met plezier.’

Casper rilt in zijn sweater. Een lichte motregen valt uit de lucht.

De portier knikt naar Jonas. ‘Is je vriend al lid?’ vraagt hij.

‘Nee.’

Casper wil zijn portefeuille al nemen, maar Jonas houdt hem tegen.

‘Kun je niet voor één keer het bedrag voor leden vragen? Casper komt zelden mee. En mij ken je intussen wel.’

De portier twijfelt. ‘De regels...’

‘Vergeet ze voor één keer. Als je Casper nu doorlaat, regel ik morgen voor jou een extraatje.’

Hij knikt met zijn hoofd naar Svens geparkeerde auto. De portier kent die auto, want zuchtend geeft hij toe.

‘Voor één keer dan. Jullie moeten elk vijf euro betalen.’

‘Bedankt,’ mompelt Jonas dankbaar. Casper lijkt nog even te aarzelen, maar Jonas duwt hem in de rug.

‘Vooruit, niet treuzelen. Wie weet bedenkt hij zich nog. En geloof me, die vijftien euro wil je echt niet betalen,’ zegt Jonas terwijl ze langs de vestiaire lopen. Maar Casper is kwaad.

‘Wat was dat voor gesjoemel? Daar hou ik niet van! En wat was dat met Svens auto?’

‘Relax, ik ken die portier al langer dan vandaag. Je zou me dankbaar moeten zijn,’ verdedigt Jonas zich. Casper ontspant zich.

‘Sorry. Ik ben criminele vrienden niet gewoon.’

Jonas schudt lachend zijn hoofd. ‘Kom, we gaan lol trappen.’

Ze lopen de zaal in. Het is er zoals gewoonlijk heel heet. Jonas ziet al zweetdruppels op het voorhoofd van Casper staan.

‘Ga jij even drinken halen? Ik zoek intussen een tafeltje voor ons,’ stelt Jonas voor wanneer hij Frank op hem ziet afkomen. Casper merkt het niet.

‘Oké, wat moet je hebben? *Bier* zeker?’

‘Ja, haal maar een Duvel,’ antwoordt Jonas, die zo door Frank afgeleid is dat hij de sneer niet opmerkt. Vlak nadat Casper tussen de dansende massa verdwijnt, staat Frank bij Jonas.

‘En? Wat heb je?’ vraagt Frank terwijl zijn ogen zenuwachtig de omgeving rondspieden. Jonas steekt verontschuldigend zijn handen op.

‘Sorry, vanavond heb ik niks. Je moet naar Sven.’

‘Hoezo, je hebt niks?!’

Frank fronst zijn voorhoofd. ‘Ik wist niet dat je van Sven vrijaf kreeg!’

Die opmerking steekt bij Jonas.

‘Vandaag heb ik niks!’ roept Jonas agressief. ‘Je móét naar Sven. Heb je soms stront in je oren?’

Voordat Frank zijn repliek kan geven, schiet Jonas tussen de wervelende massa dansers door, waarbij hij een kussend koppeltje opzij duwt. Pas wanneer hij Frank afgeschud heeft, haalt hij opgelucht adem. Frank is niet iemand met wie je ruzie wilt maken. Hij ploft aan een leeg tafeltje neer.

‘Waar was jij de hele tijd?’ hoort hij niet veel later iemand in zijn oor brullen. Casper staat naast hem, met een flesje bier in elk hand. Hij geeft er eentje aan Jonas.

‘Deze ronde is van mij... Omdat ik goedkoper binnen kon.’

Jonas glimlacht flauw.

‘Bedankt.’

‘Waar was je nu? Ik vond je maar niet.’

‘Ik vond maar geen geschikt plekje...’ verzint Jonas, die angstig aan Svens reactie denkt. Die zal vast niet blij zijn als hij van Frank hoort hoe Jonas hem afgesnauwd heeft. Frank is een goede klant.

‘Gaan we dansen?’ verandert Jonas van onderwerp. Hij knikt naar twee meisjes die hen giechelend in het oog houden.

‘Dat kan ik niet maken. Ik heb bijna een vriendin,’ merkt Casper op.

‘Maar nu nog niet. Geniet van je laatste dagen vrijheid. Kom op!’

Jonas trekt Casper mee de dansvloer op. Heupwiegend beweegt hij zich naar de meisjes toe. Casper kan niets anders doen dan volgen. Eerst met tegenzin, maar de muziek die door de boxen knalt, is zo goed dat hij zich echt begint te amuseren. Ook Jonas amuseert zich te pletter. Af en toe kijkt hij diep in de ogen van één van de meisjes. Het tweede meisje, dat gemerkt heeft dat Casper geen interesse heeft, richt intussen haar pijlen op iemand anders. Ze dansen tot een stuk in de nacht, tot Jonas plots bij zijn kraag wordt gegrepen en van de dansvloer wordt gesleurd. Geschrokken volgt Casper hem. Het meisje aarzelt eerst even, maar blijft dan toch waar ze is.

‘Hey! Kalm aan, man!’ roept Jonas.

Sven kijkt hem boos aan. ‘Meelopen!’ grauwt hij. Een stalen klauw knijpt Jonas’ arm fijn.

‘Hey! Wat is er aan de hand?’ vraagt Casper die hen achterna loopt. Ze passeren de vestiaire en de portier. Die kijkt verbaasd wanneer die ziet dat Sven Jonas ruw meetrekt. Toch onderneemt hij niets.

Gert en Ritchie leunen al tegen de motorkap van de auto. Geamuseerd kijken ze toe hoe Sven Jonas tot aan de auto meesleurt en hem tegen de grond gooit. Jonas belandt op zijn handen en knieën, die pijnlijk schaven op het harde, vochtige asfalt.

‘Dat je niks wilt verkopen, tot daar nog aan toe,’ begint Sven woedend.

‘Klanten afsnauwen daarentegen, heb ik je al van in het begin verboden! Zeker bij Frank! Jij kent zijn vriendjes zeker niet?!’

‘Wat heb je? Kalmeer eens!’ roept Jonas terwijl hij overeind krabbelt. ‘Je moet niet zo dramatisch doen!’

Sven negeert Jonas. Zijn blik valt op Casper, die perplex staat. Ongelovig kijkt Casper Jonas aan.

‘Verkoop jij drugs?!’

Vol walging doet hij een stap achteruit.

‘Ja, Casper. Kilo’s verkoopt jouw liefje. Hij heeft al heel wat geld opgebracht,’ lacht Ritchie.

Casper schudt zijn hoofd als hij Jonas aankijkt.

‘Gestolen waar verkopen, je drankprobleem... en nu drugs!’

‘Ik héb geen drankprobleem!’ schreeuwt Jonas buiten zinnen. ‘Jullie moeten allemaal je kop houden!’

Voordat Casper kan wegrennen, grijpt Sven hem bij zijn keel vast.

‘Waar ga jij zo snel naartoe?’

‘Laat me los!’ hoest Casper. Hij schreeuwt als Sven hem aan zijn haar zijn hoofd naar achter trekt.

‘Laat Casper met rust, verdomme!’ brult Jonas. Hij wil Sven aanvliegen. Helaas houden Gert en Ritchie hem plots tegen, waarbij ze zijn armen ruw achter zijn rug trekken. Sven grijnst zijn tanden wolfachtig bloot. Hij ziet er gevaarlijk uit.

De portier wil mensen oproepen. Sven ziet dat hij zijn walkietalkie pakt.

‘Als je dat durft, verlinken we jou! Je staat bij ons in het krijt!’ roept Sven naar de portier. Een sliert speeksel ontsnapt uit zijn mond. Plots plant Sven zijn vuist in Caspers maag. Casper klapt dubbel. Hij wil naar adem happen, maar Sven belet dat door Casper op de kin te slaan. Hij valt op zijn rug.

‘Casper!’

Jonas probeert zich wanhopig los te rukken.

‘Klootzakken! Laat hem gaan!’

Er volgen nog klappen. Casper kan zich amper verdedigen. Jonas knijpt zijn ogen dicht. Hij voelt zich misselijk worden. Gert en Ritchie laten hem walgend los wanneer Jonas begint over te geven.

Na een tijdje opent Jonas zijn ogen. Op de parking ligt een hoopje mens dat Casper moet voorstellen. ‘Casper...’

Jonas knielt bij hem neer. Casper ligt met gesloten ogen op het koude asfalt. Een veeg bloed ontsiert zijn wang en voorhoofd. Jonas voelt zijn pols. Gelukkig, hij voelt de aders kloppen. Hij kijkt naar Gert en Ritchie, die op Casper en hem neerkijken. Hij voelt de woede in hem opborrelen.

‘Jullie vuile...’

Hij wil de twee aanvliegen, maar wordt bij de nekvel gegrepen en Svens auto ingeduwd. Er klinken loeiende sirenes van de hulpdiensten die onderweg zijn. Blijkbaar heeft de portier ondanks Svens dreigement toch om hulp gevraagd.

‘Wegwezen!’ roept Ritchie. Met gierende banden zwiert Sven zijn auto de weg op.

‘Die portier pakken we nog wel,’ hoort Jonas hem vanachter het stuur sissen.

‘Ga terug! Casper ligt er!’ roept Jonas paniekerig. Hij voelt een klap en daarna niets meer.

Zaterdag 13 november, 13.00u

‘Ha, ben jij ook eindelijk wakker?’ Mam kijkt Jonas afkeurend aan. Dan ziet Jonas aan haar gezicht dat ze schrikt.

‘Heb je gevochten?’

‘Wat?’ Jonas betast zijn gezicht. Zijn oog en wang voelen gezwollen aan. Hij heeft ook kloppende hoofdpijn; dat zal vast de kater zijn.

‘Je hebt een blauw oog,’ brengt mam ontzet uit. Het duurt even voordat alle beelden van de voorbije nacht terugkomen.

‘Casper...’ mompelt Jonas. Hij trekt zijn jas aan.

‘Waar ga jij naartoe?’ Mam staat op.

‘He! Dat gaat zomaar niet!’

‘Ik leg het je straks wel uit.’ Jonas stapt in zijn baskets. ‘Ik ben zo snel mogelijk terug.’

‘Jonas!’

Mam loopt hem achterna, de hal in. Ze wordt boos. Jonas negeert haar. Met een luide klap slaat hij de voordeur voor haar neus dicht.

Buiten regent het, dus zet Jonas zijn kap op. Hij rilt. Hij gaat naar het dichtstbijzijnde ziekenhuis, dat in Blankenberge ligt. Daar kan hij polsen of Casper er ligt. Caspers familie bellen durft hij niet.

Hij denkt aan hoe Sven hem thuisgebracht heeft. Hij was suf geslagen. Sven heeft hem mee de lift in gesleept, want hij kon amper nog op zijn benen staan.

‘Ik wil die twee nooit meer zien,’ had Jonas hem toegesist, doelend op Gert en Ritchie.

‘En jou ook niet.’

‘Dat meen je niet,’ had Sven geantwoord. ‘Je ijlt. We zijn goede vrienden. Die Casper moet jou met rust laten.’

Jonas was bijna weg geduizeld. Sven heeft hem op één of andere manier binnen gekregen en hem in zijn bed gedropt.

Jonas steekt de weg over, waar een tramhalte is. De kusttram komt net aan, dus rent hij om ze nog snel te halen. De hele weg naar het ziekenhuis is Jonas zenuwachtig. Hoe zou zijn beste vriend er aan toe zijn? Zou hij bewusteloos zijn? Of wakker? Eenmaal voor het ziekenhuis, begint hij te trillen op zijn benen.

‘Komaan, gewoon even doorbijten,’ pompt Jonas zichzelf moed in. Hij verlangt plots hevig naar alcohol. Hij loopt naar de receptioniste.

‘Goedendag, ik kom voor Casper de Jong. Ligt hij hier?’ probeert hij zo kalm en neutraal mogelijk te zeggen.

‘En u bent?’ vraagt de jonge vrouw vriendelijk. Ze fronsst even bij het zien van Jonas’ blauwe oog. Ze heeft heldere groene ogen, blond haar en kuiltjes in haar wangen als ze haar tanden glimlachend ontbloomt. Intussen raadpleegt ze de computer.

‘Ik ben een vriend.’

De receptioniste trekt een verontschuldigend gezicht.

‘Het spijt me, maar er is enkel familie toegelaten.’

‘Maar ik heb het zien gebeuren!’

Jonas’ stem trilt. Hij voelt een krop in de keel. ‘Ik probeerde hem te helpen.’

De receptioniste kijkt hem meelijdend aan. Even twijfelt ze.

‘Hij ligt op kamer 119, op de derde verdieping.’

‘Bedankt.’

Jonas holt naar de trappengang – hij houdt niet van liften – en rent zo snel mogelijk naar boven. Doordat hij zich een wrak voelt, is dat heel vermoeiend. Hij zweet als een otter. Wanneer hij eindelijk een plastic drie op de muur ziet hangen, buigt hij zich voorover, leunend met zijn handen op zijn knieën. Hij laat de koele lucht zijn longen binnenstromen. Nadat hij terug op krachten is gekomen, duwt hij de deur open. Op de gang is het heel druk. Verpleegkundigen lopen heen en weer, dokters lopen rond en dan heb je ook nog de bezoekers.

‘Nummer 119,’ mompelt Jonas voor zich uit. Zijn ogen glijden over de nummers. 103, 105, 107... Voor 119 blijft hij aarzelend staan. De deur staat open. Jonas kucht. Met een trillende hand klopt hij op de deur.

‘Ja?’ hoort hij.

Hij is wakker!, denkt Jonas angstig. Jonas stapt aarzelend de kamer binnen. Hij ziet meteen aan Caspers gezicht dat hij als een onaangename verrassing komt.

‘Wat doe jij hier?’ snauwt hij vijandig. Jonas antwoordt niet. Beschaamd bekijkt hij Casper. Hij is serieus toegetakeld. Machteloos balt Jonas zijn handen tot vuisten.

‘Ik wilde weten of je niet te erg verwond bent,’ geeft hij zacht toe.

‘Je hebt hier niks te zoeken! Gisteren heb je me gewoon in elkaar laten rammen. Je bent zelfs naar huis gegaan zonder naar me om te kijken.’

Jonas ziet dat dat pijn doet bij Casper.

‘Dat is niet waar. Gert en Ritchie sleurden me in Svens auto.’

‘Arme jij,’ snuift Casper schamper. Hij ziet Jonas’ blauwe oog, maar kijkt weg.

‘Waarom heb je me niet verteld wat jij elk weekend in de discotheek doet? Ik dacht dat we vrienden waren.’

‘Je bent mijn beste vriend, Casper. Maar...’

Jonas zucht. Ik schaam me ervoor, ligt op het puntje van zijn tong. Hij kan het niet over zijn lippen krijgen. Hij wil Casper alles vertellen. Alles, maar hij kan het niet.

‘Je bent een leugenaar. Zodra ik weer op de been ben, geef ik jullie aan. Jou, Sven, Gert, Ritchie, die portier... Allemaal.’

Jonas’ hart slaat een tel over.

‘Dat meen je niet!’ roept hij uit.

‘Dat is het beste voor jou,’ reageert Casper koud.

‘Ga weg, je bent mijn vriend niet meer.’

Ongelovig kijkt Jonas Casper aan. Hij voelt de drang om Casper te slaan. Tegelijkertijd is hij diep ongelukkig. Casper is zijn beste vriend. Nu is hun vriendschap definitief voorbij. Jonas opent zijn mond, bedenkt zich en loopt de kamer uit. Het stormt in zijn hoofd. Helemaal in de war verlaat hij het ziekenhuis. Hij wil verder gaan. Plots wordt zijn arm ruw vastgegrepen.

‘Wat deed jij bij hem?!’ sist Sven in zijn oor. Hij trekt Jonas mee naar zijn auto. Enkele voorbijgangers op straat kijken vreemd op, maar niemand denkt eraan om Jonas te helpen.

‘Laat me met rust, Sven,’ snauwt Jonas. Sven krijgt een spotlachje om zijn lippen.

‘Heeft je liefde het uitgemaakt?’

Jonas rukt zich los.

‘Laat me met rust, lul.’

Sven lijkt niet uit het veld geslagen.

‘Kalm Jonas, dit zijn enkel afkickverschijnselen. We rijden naar mijn thuis en dan geef ik je een pintje. Daar word je zoet van.’

Tranen prikken achter Jonas’ ogen.

‘Ik ga naar huis.’

Hij maakt rechtsomkeer.

‘Wat nu? Ben je een watje geworden?’

Sven achtervolgt hem.

‘Hey, Jonas! Wacht!’

Jonas negeert hem. Hij wil rust. Het kan hem niks schelen dat Sven kwaad wordt. Het laat hem zelfs koud dat de politie hem binnenkort komt aanhouden.

Sven haalt hem in. Hij blijft voor Jonas staan.

‘Stop met die achterlijke spelletjes van jou. Wees blij dat je van Casper af bent! Je bent niet meer dezelfde sinds hij je vriend is.’

Het lijkt wel een verwijt.

‘Je steelt minder, je wimpelt meer en meer klanten af, je ontwijkt mij.’

‘Ik raad je aan je voorraadje te dumpen, Sven,’ onderbreekt Jonas hem. ‘Alles wat illegaal is, moet verdwijnen.’

‘Hoezo?’

Svens ogen knippen zich dicht tot venijnige spleetjes.

‘Ga je me verlinken?’ vraagt hij dreigend. Jonas loopt verder. Sven komt voor hem lopen en duwt hem achteruit.

‘Antwoord!’

‘Als het een troost kan zijn: we worden allemaal verlinkt.’

‘Wat?! Wat denkt dat ventje wel?’

Sven wordt witheet van woede. De slagader in zijn hals zwelt op.

‘Hij zal ervoor boeten!’

‘Laat hem met rust. We hebben al genoeg problemen.’

‘Hebben zijn mammië en pappië geen elektronikazaak?’

Svens ogen fonkelen vervaarlijk.

‘Dat weet ik niet meer,’ liegt Jonas. Hij schrikt als er een scherp lemmet in zijn zij prikt.

‘Stap verdomme de auto in. Dit is geen grap.’

Tegen zijn zin stapt hij in de auto. Sven stapt ook in. Hij draait de contactsleutel om. De motor start. Terwijl Sven tussen de rijdende auto’s laveert, zegt hij: ‘Je geeft me dat adres van die zaak. Vanavond slaan we toe.’

‘Ik weiger het je te geven.’

‘Goed dan.’

Geheel onverwacht haalt Sven kalm zijn schouders op. Hij richt zijn aandacht weer op de weg. Daardoor komt de klap des te harder aan. Woest wordt Jonas’ gezicht tegen het dashboard geslagen. Er schiet een scherpe pijn door Jonas’ neus. Warm bloed drupt op zijn handen en trui.

‘Verdomme!’

Jonas grijpt pijnlijk naar zijn neus.

‘Je hebt mijn neus gebroken!’ tiert hij.

‘Echt?’

De onverschilligheid druïpt van Svens stem af.

‘Doet het pijn?’

‘Wat denk je zelf, zak?!’

‘Goed zo.’

Jonas knijpt zijn ogen dicht. Met zijn hoofd leunt hij naar achter.

‘Dat zet ik je betaald.’

Sven schiet in de lach.

‘Dat wil ik wel eens zien.’

Hij rijdt de autosnelweg op.

‘Je weet hoe het Ben vergaan is. Zo wil je toch ook niet eindigen?’

‘Je hebt hem kapot gemaakt!’ schreeuwt Jonas buiten zinnen. De tranen springen in zijn ogen.

‘Je moet je rotkop houden over Ben!’

‘Je moet niet zo huilen, mietje.’

Jonas spuwt Sven in zijn gezicht. Die geeft amper een kik.

‘Geef toe... Je zag je broer graag, he?’

Jonas wendt zijn gezicht af. Hij snapt nog steeds niet waarom hij het deed. Misschien was het de pijn, of de woede, of de vernedering, of het verdriet. Misschien werd het hem allemaal te veel. Misschien was hij gewoon zijn gezond verstand verloren toen hij mompelde: ‘Caspers winkel ligt in de Kerkstraat.’

Sven grijnst triomfantelijk.

‘Ik wist dat ik op je kon rekenen.’

Jonas staart naar buiten. Hij voelt zich wegdraaien.

21.00u

‘Komaan! Opstaan!’

Sven trekt aan Jonas’ arm.

‘Meekomen!’

Hij schudt Jonas door elkaar. Suffig opent Jonas zijn ogen. Daar is die hoofdpijn weer. En zijn neus... Hij voelt een angstige schok door zich heen gaan wanneer hij beseft dat hij mam heeft beloofd snel weer thuis te zijn. Ze zal intussen doodongerust zijn.

‘Ik moet naar huis...’ zegt hij schor. Hij hoort Gert en Ritchie spottend gniffelen. Woede laait in hem op. Waarom zijn zij hier?! Hij gaat rechtop zitten. Hij zit op de oude sofa bij Sven thuis. Hij herkent het rommelige interieur met Ikeameubelen meteen.

‘We moeten nog een klusje opknappen,’ deelt Sven luchtig mee terwijl hij Jonas’ jack naar hem gooit.

‘Ik ga niet mee. Ik ga naar huis.’

Jonas staat op en wil weglopen.

‘Dat gaat zomaar niet!’ houdt Sven hem tegen.

‘Jij moet toekijken hoe we de winkel van Caspers mammi en pappi vernielen.’

Ontzet denkt Jonas aan wat hij heeft gedaan.

‘Dat menen jullie niet...’

‘Oh, dat menen we wel. We zijn bloedserieus,’ grapt Gert. Hij knikt naar Jonas’ bebloede trui.

‘Flauw mopje, Gert,’ snauwt Sven kortaf. Hij blikt naar Jonas.

‘We vertrekken nu. Als je niet gewillig de auto instapt... Nu ja, dan weet je wel wat er gebeurt.’

Sven laat hem niet veel keus. Kwaad op zichzelf, gaat Jonas mee.

De hele rit voelt Jonas zich met de minuut ellendiger worden. Als ze uit de auto stappen, voelt hij zich een wrak. Hij ziet dat Sven een zware steen uit de auto haalt.

‘We worden toch gepakt. Dan kunnen we evengoed nog wat meer lol trappen...’ zegt hij. Hij gooit de steen door de etalage. De glasscherven vliegen in het rond. Om dan nog maar van het oorverdovende lawaai te zwijgen.

De drie springen naar binnen. Jonas ziet tot zijn grote schrik door het raam boven de winkel een licht aangaan. Caspers ouders zijn thuis! Twee gezichten komen tevoorschijn. Ze kijken hem vernietigend aan als ze Jonas herkennen.

‘Niet naar beneden gaan!’ probeert Jonas met weidse gebaren hen duidelijk te maken. Het raam gaat open.

‘Jij vuile...’ wil Caspers vader roepen.

‘Ze zitten bij jullie binnen!’ onderbreekt Jonas hem. Jonas ziet hen schrikken. Caspers moeder verdwijnt uit het zicht. Jonas rent de winkel binnen. Daar is het een en al ravage.

‘Waar bleef je zo lang?’ schalt Sven boven het rumoer uit terwijl hij een LCD-TV op de grond duwt. Jonas kan niets doen. Hij staart wezenloos naar de drie die de winkel kort en klein slaan. De schelle sirenes laten niet lang op zich wachten. De politie valt binnen en duwt Jonas en de rest tegen de grond. De handboeien snijden in Jonas’ polsen. Ruw wordt hij naar het politiebureau meegevoerd.

De grijze muren lijken dreigend op Jonas af te komen. Het zweet parelt op zijn voorhoofd. Hij verlangt hevig naar drank. Sinds maanden heeft hij geen dag meer zonder alcohol doorgemaakt. Nu lijkt hij niet goed meer zonder te functioneren. Gelukkig is de pijn in zijn neus al verlicht. Het is al door een dokter verzorgd. Enkele uitgedoofde sigarettenpeuken liggen in de asbak. Tegenover hem zit een agente. Ze rangschikt haar papieren. Heel zijn verhaal staat op die papieren. Tenminste, wat hij wilde vertellen. Toen de agente iets over Ben heeft gevraagd, is hij dichtgeklapt. De agente staart hem zwijgend aan.

‘Je daden zijn afschuwelijk, gezien je jonge leeftijd,’ steekt ze van wal.

‘Daarvoor word je natuurlijk gestraft.’

Ze lijkt even na te denken over hoe ze verder gaat.

‘Toch geloof ik dat er nog hoop is voor jou.’

‘Wat gaat er met de anderen gebeuren?’ hoort hij zichzelf vragen.

‘Die worden in voorhechtenis genomen. Er zal een lang proces volgen, vrees ik. Die Sven en zijn vriendjes kennen we hier. Die Sven heeft steenrijke ouders. Die doen alles om hun naam te redden. En die zullen zijn vriendjes gerust voorschieten.’

‘Dus ze vliegen misschien niet de gevangenis in?’

‘We doen ons best. Maar de wereld zit oneerlijk in elkaar. Daar heb je zelf genoeg ervaring mee, vermoed ik. Alles draait om geld. Hoeveel corrupte agenten zijn er wel niet? En kijk maar naar die portier van jouw vaste discotheek!’

Ze steekt een nieuwe sigaret op.

‘Wees nu eens eerlijk: waarom trok jij met Sven op? Wat had jij bij hem te zoeken?’

Jonas kijkt haar lang aan. Een krop in de keel belet hem te spreken.

‘Niks. Helemaal niks.’

De agente kijkt verrast. Dat antwoord had ze niet verwacht.

‘Ik hoorde dat je een drankprobleem hebt. Je kunt ervoor in therapie gaan.’

‘Ik heb geen probleem!’ verdedigt Jonas zich fel.

‘Hoeveel drink je soms per dag?’

‘Een of twee pintjes,’ liegt Jonas.

‘Maar elke dag alcohol...’

Afkeurend schudt ze haar hoofd. Ze schrikken op als de deur openvliegt. Jonas’ ouders stormen de kamer binnen.

‘Jij!’ sist mam. Ze ziet rood van furie. Ze geeft Jonas een klap in zijn gezicht.

‘Ik heb doodsangsten uitgestaan! Ik heb zelfs de politie gebeld! Toen kreeg ik bericht dat je... dat je...’

Er volgen nog klappen. Jonas’ wang gloeit. En zijn neus lijkt weer in brand te staan.

‘Kalm, mevrouw,’ komt de agente tussenbeide. Beschermend gaat ze voor Jonas staan.

‘Jij bent net zo diep gezakt als Ben!’ gilt mam huilend. Jonas voelt zich ineenkrimpen. Voor het eerst sinds zijn pubertijd, voelt hij schaamte. Hoe meer en hoe harder mam roept, hoe kleiner hij lijkt te worden. Pap daarentegen, doet niks. Hij kijkt Jonas onbegrijpend aan. Teleurgesteld, zelfs. Jonas slaat zijn ogen neer.

Het is al ochtend wanneer Jonas het politiebureau verlaat. Een waterig zonnetje breekt door het wolkendek heen. Zijn hart staat stil als Casper moeizaam uit een auto stapt. Casper kijkt hem vuil aan als hij Jonas herkent. Jonas loopt naar hem toe.

‘Wat moet je?’ snauwt Casper vijandig.

‘Ik geef het niet graag toe, maar het spijt me. Het spijt me voor alles wat ik je heb aangedaan,’ komt Jonas meteen ter zake. Caspers strakke mond ontspant een beetje.

‘Wanneer krijg jij je straf te horen?’

‘Over een week. Ze gaan met jouw getuigenis rekening houden.’

Casper knikt kort.

‘Ik ga niet liegen. Ik ga je dus niet slechter omschrijven dan je bent, maar ook niet beter. Ze krijgen de pure waarheid.’

‘Die is al erg genoeg.’

Jonas bijt op zijn lip. Hij wil naar zijn ouders’ auto lopen, maar Casper pakt zijn arm vast.

‘Je moet je niet alleen bij mij verontschuldigen, maar ook bij jezelf,’ zegt hij. ‘Zie nu wat je jezelf hebt aangedaan.’

In Caspers ogen is er een mengeling van medelijden en onbegrip te lezen. Hij laat Jonas los. Jonas knikt. Daarna draait hij zich om en loopt hij naar zijn ouders.

‘Jij komt vandaag je kamer niet meer uit!’ sist mam.

‘En morgen ga je gewoon naar school, tot je weet hoe je gestraft wordt!’

Jonas knikt enkel. Het kan hem allemaal geen barst meer schelen.

Maandag 15 november, 08.10u

Jonas slentert naar school. Hij voelt zich ellendig. Gisteren hebben mam en pap hem de hele dag genegeerd. Hij mocht alleen zijn kamer uit om naar het toilet te gaan. Zelfs zijn eten werd naar zijn kamer gebracht zodat hij niet aan tafel moest verschijnen. Gelukkig heeft hij zijn drank nog. Hij heeft gisteren twaalf flesjes leeggedronken. In zijn rugzak zitten ook enkele flesjes verstopt. Hij wandelt het schoolplein op. Er rent meteen een groepje klasgenoten naar hem toe.

‘Ha, onze crimineel!’ roept een jongen met zwart haar.

‘Was het niet “Godfather”?’ snauwt een andere jongen.

‘Wanneer je vlieg je de cel in?’ spot een meisje.

‘Wat is er met je neus gebeurd?’

‘Rot toch allemaal op!’ weert Jonas het groepje af. Jonas’ ogen speuren het schoolplein af. Hij ziet Casper op een bank zitten. Hij kijkt naar Jonas, maar heeft duidelijk geen zin om Jonas te helpen. Eva zit naast Casper. Met terneergeslagen ogen kijkt ze van Jonas weg.

‘Wij laten jou helemaal niet met rust! Je verdient dat niet!’ zegt de jongen met het zwarte haar. Pesterig trekt hij aan Jonas’ neus.

‘Au!’

Hij duwt de jongen van zich weg. Duizenden naalden lijken tegelijk in zijn gebroken neus te prikken.

‘Heb je weer drank bij?’

Enkelen trekken aan Jonas’ rugzak.

‘Blijf met jullie poten van mijn rugzak af, flikkers!’ schreeuwt Jonas. Ze zijn met te veel. Jonas wordt tegen de grond geslagen. Zijn rugzak wordt opengetrokken en doorzocht. Triomfantelijk houdt de zwartharige jongen wat bierflesjes omhoog.

‘Alcoholist!’ roept hij.

‘Wat is er?’ Een leerkracht komt zich moeien.
‘Jonas heeft drank bij!’ klikt de groep. De leerkracht lijkt te schrikken.
‘Naar de directrice!’ beveelt ze kwaad. ‘En neem die rommel mee!’
Ook dat nog, denkt Jonas. Vernederd sloft hij naar het schoolgebouw.

Wanneer hij de klas binnenkomt, is het uurwisseling. De leerkracht is er nog niet.

‘En wat zei de directrice?’

‘Kon ze ermee lachen?’

‘Heb je haar getraakteerd?’

‘Ze heeft je niet meteen van school getrapt? Jammer!’

De stemmen klinken als venijnig gezoem door elkaar. Hij ontwijkt een paar tackles terwijl hij naar een lege bank loopt. Eva zit namelijk op zijn plaats, naast Casper.

De directrice was zierend. Ze heeft onmiddellijk zijn ouders gebeld. Mam heeft gezegd dat hij in school kan blijven. Ze wast dat varkentje straks wel.

Hij staart naar het bord. Er staat een cartoon van hem op het bord, met kwijl rond de mond, schele ogen en tien lege bierflesje rondom hem op de grond.

“Ik ben Jonas De Laar, ik sla graag mensen in elkaar. Ik drink elke dag een vat, dan word ik lekker zat,” staat er in een tekstballonnetje bijgeschreven.

‘Grappig, heel grappig,’ mompelt hij zacht. Hij doet moeite om zijn tranen te bedwingen. Hij wenst dat hij dood is.

Zaterdag 20 november, 21.00u

Met zijn gitaar zit hij op Bens bed. Hij kijkt de kamer rond. Het is meer dan een jaar geleden dat hij Bens kamer durfde te betreden. Het is ook even lang geleden dat hij zijn gitaar heeft vastgenomen. Er hangen posters op de muren. Enkele van heavy metal groepen, auto’s en twee waar schaars geklede vrouwen op staan. Jonas glimlacht flauw bij de herinnering van mam die altijd afkeurend met haar tong klakte als ze die posters zag.

De gordijnen zijn dichtgetrokken. Nog elke dag opent en sluit mam de gordijnen. En de lakens worden ook nog steeds samen met de andere lakens in huis ververst. Jonas ruikt nog vaag de lavendelgeur van de wasverzachter. Aan de kast hangt een kapstok en over de stoel van Bens bureau hangt nog een trui. Bens bureau ligt er nog even rommelig bij als anderhalf jaar geleden. Op het nachtkastje staat een fotokadertje met Bens vriendin op. Anke. Ze was kapot van wat er gebeurd was. In het begin, toen het verdriet nog te diep in hun hart sneed, kwam ze elke dag op bezoek.

‘Ik mis je, Ben,’ zegt Jonas.

‘Ik weet het, ik heb je al meer dan een jaar niet meer gesproken. Slechte invloed, Ben. Dat wist je ook al. Ik ben net in dezelfde val getrapt. Ik heb mezelf verloren. Het is allemaal begonnen nadat je weg was. Ik veranderde van school en ik had geen vrienden. Oké, in de vorige school was ik ook een buitenbeentje, maar toen was jij er nog. In elk geval, plots was Sven daar. Voor ik het wist, begon ik te stelen en te drinken. Hoewel je me er altijd tegen probeerde te beschermen, ging ik net dezelfde kant op als jij.’ Jonas zwijgt even.

‘Ik ben bang voor morgen. Ik ben écht bang.’

Hij strijkt met zijn vingers over de snaren.

‘Weet je nog, vroeger? Als je kwaad of droevig was, speelde ik een liedje voor jou.’

Jonas raakt de snaren een voor een aan.

‘Sorry als het slecht klinkt, het is al een tijdje geleden.’

Eerst speelt hij onwennig, maar niet veel later glijden zijn vingers soepel over de snaren. Hij schrikt als hij mam en pap in de deuropening ziet staan. Hij verwacht een uitbrander.

‘Je speelt nog mooi,’ zegt pap enkel. Mam kan niets zeggen. Geluidloze tranen stromen over haar wangen.

Maandag 22 november, 08.55u

Jonas geeft geen krimp bij het vonnis. Mam begint te huilen en pap troost haar. Casper buigt zijn hoofd. Jonas staart naar zijn handen op het tafelblad. Als hij ze weghaalt, blijven er vochtige plekken op het blad achter. Tot juli moet hij in het weekend en in de vakantieperiodes gratis bij Caspers ouders werken, de bestolen winkels krijgen van hem een schadevergoeding en hij wordt tot en met augustus onder begeleiding gezet. Die moet ervoor zorgen dat hij op het rechte pad blijft. Zo niet, gaat hij naar een jeugdinstelling. En tot overmaat van ramp moet hij binnen het jaar ook nog in therapie voor zijn drankprobleem. Daar ziet hij nog het meest tegenop. Drank is het enige wat hem nu troost kan bieden. Wanneer de jeugdrechter de zaal verlaat, loopt Casper naar hem toe.

‘Bedankt dat ik bij je vader mag werken. Ik had geen zin om gemeenschapswerk te doen,’ bedankt Jonas hem snel. Hij wil dat Casper hem met rust laat.

‘Het was mijn idee. Ik vond dat je al te veel schadevergoedingen moest betalen.’

Het blijft stil.

‘Dit was het dan?’ vraagt Jonas.

‘Dit is het einde van onze vriendschap, Jonas,’ bevestigt Casper. Jonas’ naam steekt. Het creëert afstand tussen hen.

‘In de winkel zal ik je nog vriendelijk gedag zeggen, maar meer niet.’

‘Juist ja.’

‘Er is te veel gebeurd om het allemaal goed te praten. We hebben trouwens niks gemeen, dat besef je zelf ook wel.’

Jonas zwijgt en bijt op zijn lip. Casper weet dat Jonas hem zo gelijk geeft. Daarvoor kennen ze elkaar lang genoeg.

‘Na augustus verander ik van school,’ zegt Jonas. ‘Dat is het beste.’

Casper knikt. Hij klopt Jonas nog een laatste keer vriendschappelijk op de schouder. Dan is hij weg.